

[Rasmussen (Gylling).]

vil benytte Lejligheden til at sige, at jeg mener ikke, vi fra Rigsdagens Side kan standse derved. Jeg har flere Gange peget paa, at det ogsaa langs Østkysten og andre Steder her i Landet i høj Grad er nødvendigt, at man, maaske paa en anden Maade, opnaar noget lignende, som man her er i Stand til at opnaa for Vestkystens Vedkommende. Jeg betragter dette Forslag kun som et midlertidigt Resultat af Arbejdet inden for det Omraade, som denne Kommission har til Opgave at gennemgaa, men jeg indrømmer, at her er der Mulighed for at gennemføre det hurtigt paa den Maade, at Bestemmelserne indarbejdes i en allerede eksisterende Lov. Jeg kan, som sagt, paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til velvillig Behandling og hurtigt Fremme.

Oluf Pedersen: Ved Fremsættelsen udtalte den højtærede Landbrugsminister, at der om det foreliggende Lovforslag var Enighed mellem alle Parter. Parterne bestod af de ifølge egen Vedtagelse udvalgsberettigede Partier, som var repræsenteret i Kommissionen, og det kunde jo derefter, for saa vidt en saadan Enighed var til Stede, maaske være ret unødvendigt, at man behandlede Forslaget i Rigsdagen; men dette var altsaa alligevel ikke Meningen.

Dette Lovforslag rører ved meget store Problemer. Formelt angaar det Sandflugtens Dæmpning, reelt angaar det Fredning af den vidunderlige Skønhed langs Kysten. Men man griber jo ind paa den Maade, at man begrænser Byggeriet, og det forekommer mig, at Forslaget ikke løser Problemet om Adgang til Stranden til Trods for de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Bomholt. Det er jo saadan, at vi har en Række Fredningsbestemmelser, men det gælder om disse Bestemmelser, ligesom det sikkert kommer til at gælde om Bestemmelserne her, at de ikke altid faar den Betydning, som man har troet. I Nærheden af det Sted, hvor jeg bor, har man saaledes fredet et Areal, som ikke maa bebygges. Forholdet var det, at Arealet ikke egner sig til Bebyggelse, og det betalte man 4 000 Kr. for at faa fredet, uden at der blev offentlig Adgang!

Jeg tror, at Forslaget i højere Grad burde tage Sigte paa at give offentlig Adgang til Arealerne. Vi hævder fra Retsforbundets Side, at alle Mennesker har lige Ret til Jorden, og at de skal have personlig Ejendomsret til deres Arbejdsud-

bytte, men i Praksis maa det være saadan, at over de dyrkede Arealer kan man faa Hegnsret, mod at man svarer for den særlige Ret, som man har faaet, men for de udyrkede Arealer mener jeg, det bør gælde, at disse er offentlig tilgængelige, eventuelt mod Nedsættelse af Grundskyllen, saaledes som vi i sin Tid foreslog.

Jeg mener ikke, at Forslaget i den Skikkelse, det foreligger, er tilfredsstillende, men dertil kommer, at Forslaget har visse Bestemmelser, som er meget vanskelige at overse. Det er jo saadan, at dette, at man forbyder Byggeriet paa visse Strækninger, betyder, at disse Strækninger gaar ned i Værdi, medens modsat de Strækninger, der ligger bagved, stiger, og det kan jo udmærket godt være saaledes, at der er een Ejer af de Strækninger, der ligger nærmest, og hvorpaa man forbyder Byggeri, medens der er en anden, der ejer Arealerne bagved, og som tager Gevinsten. Der bliver altsaa Tale om baade Gevinst og Tab, og saa bliver Problemet, om det offentlige skal betale for de Tab, der lides, medens det er private, der tager Gevinsten der, hvor der er Gevinst. Efter Forslaget er det saadan, at hvis der bliver Tale om Erstatning — man har kredset om det, og det ærede Medlem Hr. Bomholt mente ikke, der blev Tale om Erstatning, medens det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven ikke var saa sikker i Sagen —, men hvis der bliver Tale om Erstatning, skal, saa vidt jeg kan se, Kommunerne udrede en Trediedel af denne, og det kan blive ret store Udgifter, der eventuelt bliver paalagt dem. Men det kan jo være, at disse Problemer bliver taget op i Udvalget, og at vi derefter faar nærmere Rede paa, hvordan det i Virkeligheden ligger, om der er Erstatningspligt, og, i bekræftende Fald, hvem der skal udrede Erstatningen.

Endelig ønsker jeg at gøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til § 1, hvor det siges, at „for saa vidt Klitinspektøren godkender en Indstilling fra Sandflugtskommissionen, kan Ministeren bestemme o. s. v.“ Det forekommer mig, at denne Affattelse kunde tyde paa, at Klitinspektøren er sat over Ministeren. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at det er saadan. Jeg mener, det maa være Ministeren, der har Afgørelsen. Klitinspektøren er jo i dette Tilfælde kun Embedsmand.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til nærmere Overvejelse.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker de 4 Ordførere for de udvalgsberettigede Partier for Tilslutningen til det fore-